

opgives — have dog flere af Udvalgets Medlemmer været af den Mening, at der idetmindste burde aabnes Afgang ikke blot for den Forrettede men tillige for enhver Borger, der maatte finde sig foranlediget til at paatale Myndighedsmisbrug fra Politiets Side, til at foranledige reist en offentlig Politisag besaaende. Udvalgets Fleertal er imidlertid kommet til det Resultat, at det, navnlig for ikke at aabne en vid Mark for chicanøse Fremdragelser af Forhold, som de nærmest Paagjældende kunne ønske skjulte og glemte, vil være det Retteste ikkun at give selve den formeentlig Fornærmede Ret til at fordre Sagen forfulgt.

Til Udkastets § 4 foreslaaer Udvalget at gjøre et Par Endringer og Tillæg, som neppe trænge til videre Forklaring; de Endringer, Udvalget skal tillade sig at bringe i Forslag med Hensyn til § 5, ere derimod af en større Betydning. Udvalget er, hvad Størrelsen af de Straffe angaaer, som Enkeltdommeren skal kunne idømme i de af ham behandlede offentlige Politisager, vel enigt om, at det i og for sig vilde være ønskeligt, om en saa stor Deel af disse Sager som muligt maatte blive endelig afgjorte for og af den enkelte Dommer, men paa den anden Side have flere af Udvalgets Medlemmer dog anseet det for betænkeligt, uden Indskrænkning at give Enkeltdommeren Myndighed til at idømme større Straffe, navnlig Fængsel paa Bånd og Brød, og hele Udvalget har ialtsald anseet det for rigtigst, netop for at den nye Institution kan blive modtagen med Tillid og uden Frygt af Folket, fra først af at aabne en temmelig vid Afgang til at faae Sager af nogen større Betydning prøvede og paafjendte af flere Dommere, forsaavidt Vedkommende deri maatte finde en bedre Garanti for en retfærdig Dom. Denne Afgang har man imidlertid ikke troet burde aabnes igjennem en Appel til Højesteret, hvilket desuden ikke vel vilde lade sig gjøre uden forsaavidt at fremkalde en Uregelmaessighed i Højesterets almindelige Stilling; det ligger formeentlig nærmere inden visse Grændser at tilstaae de Paagjældende Ret til at forlange deres Sag paafjendt af den hidtilværende, almindelige Domstol i første Instants i Kjøben-

havn, hvad offentlige Politisager angaaer, istedetfor af Enkeltdommeren. Denne Bet. foreslaaer Udvalget derfor at gaae, dog med den Forandring, at et Antal af 3 Dommere formeentlig i hvert Tilfælde maa ansees tilstrækkelig i disse dog altid mindre betydelige Sager, medens man iøvrigt holder for, at den Dommer, der har behandlet Sagen, men hvis Dom den Indklagede ikke har villet underkaste sig, ikke bør være med iblandt de 3 Dommere, der udtages til at dømme i Sagen. I Overeensstemmelse med disse Anstuelser er Udvalgets Forslag til en ny Paragraph istedetfor Udkastets § 5 affattet.

Ligesom det synes Udvalget rigtigst at tillægge Dommeren en Ret til, i Righed med hvad der har fundet Sted for Politidirectorens Protokol, at kunne modtage en indklaget Persons Tilbud om, frivillig at erlægge en Bøde for en ringere Forseelse, istedetfor at blive dømt, saaledes har man troet, at der uden Betænkelighed, netop naar den hele Forhandling foregaaer offentligt, kunde tillægges Dommeren Myndighed til, naar Forseelsen er ringe og mere maa ansees som en Følge af Letsind end af Mangel paa Respect for Loven, at lade Sagens videre Forsølgning falde, imod at give den Paagjældende en Advarsel for Fremtiden. Derom foreslaaer Udvalget derfor optaget Bestemmelser i en ny Paragraph, i hvilken der da for Tydelighedens Skyld tillige kunde være Anledning til at udtale, at Dommeren er besværet til, uden videre Forhandling med Politidirectøren, at høre en offentlig Sag, naar der efter hans Formening ikke kan komme Noget ud af dens videre Forsølgning. Forsaavidt Sagen er reist efter en privat Mands, den Forrettedes, Begjæring, bør Sagen dog formeentlig ikke kunne hæves uden dennes Samtykke. — Til Loven bør endelig føies en Bestemmelse om, fra hvilket Tidspunkt den nye Ordning skal træde i Kraft; man har troet passende at kunne sætte det til 1ste April 1862.

§ 7—10 udgaae.